

YUNUS EMRE

Taptuk Emre dergâhında,
Hâlden hâle girdi Yunus!
Erenlerin bargâhında,
Nice sırlar derdi Yunus!

Görünmeyen ayan oldu,
Bilinmeyen beyan oldu,
Muammalar üryan oldu,
Aşka gönül verdi Yunus!

Yaslanmadan bir nedene,
Dedi; ‘Yazık kin güdene’
Sevgisini her bedene,
İlmek ilmek ördü Yunus!

Huzur buldu ‘Kün’ sözünde,
Aşkı tattı ruh özünde,
Yeryüzünde, gökyüzünde,
Hakikate vardı Yunus!

Sadakati yâri saydı,
‘Ben’ demeyi ârı saydı,
Kavuşmayı kârı saydı,
Gönlü buna yordu Yunus!

Fâni hayat boş meşgale,
Ömür yetmez bu ahvâle,
Ölmemeye var mı çare?
İnsanlığa sordu Yunus!

Kimse nârı bilen kiři,
Gözlerinden dinmez yaşı,
Hakk'a îman işin başı,
O gerçeğe kuldu Yunus!

'Ya elim al kaldır' dedi,
'Ya vaslma erdir' dedi,
'Çok ağlattım güldür' dedi,
Aşka giden yoldu Yunus!